

Leila Behlic 6A Fredsdalsskolan

Min saknade bror

Det var snart allhelgonahelgen, och vi skulle besöka min farmors och storebrors grav som låg i Kivik. Han hade gått bort för exakt ett år sedan då han bara var 17 år. Ett år som vi alla tyckt ha varit det jobbigaste året någonsin och det längsta året NÅGONSIN. Jag hade varit borta från skolan i nästan 2 månader på grund av att jag bara legat i sängen och gråtit. Jag hade haft sån ångest när att jag förstätt att jag aldrig mer skulle träffa honom. Min storebror var min allra bästa vän.

Det var som att hela hjärtat gick sönder. Jag kommer ihåg allting i detalj, och det var nog det som fick mig att må så dåligt och till och med kunde tvinga fram ångesten.

Vi hade suttit och skrattat så mycket att vi nästan kysat på oss. Tills åskan började dundra. Från att himlen varit ljus till att bli helsvart. Stjärnorna var det som lyste upp himlen. Men så helt plötsligt var det som att molnen dolde stjärnorna. Från att blixarna kom varje minut till att blixarna kom var 10 sekund förstod vi väldigt fort att de var väldigt nära vårt hus. Eftersom vi bodde vid en liten skog var det mycket lättare för blixarna att träffa vårt hus eller träden i trädgården. Därför hade mamma och pappa tagit beslutet att vi skulle lämna huset och åka in till stan där mormor och morfar bodde.

Mamma hade fort tryckt ner lite kläder i en resväska som stått framme i vardagsrummet. Det hade redan legat lite kläder där i efter resan vi varit på. Vi hade bara hunnit vara hemma i två dagar innan dagen som ingen glömde kom.

Pappa, jag och Liam satt i bilen väntandes på mamma. Det tog så lång tid för henne att Liam helt plötsligt öppnade bildörren. Han smällde igen dörren och börja springa mot huset. Pappa öppnade också bildörren, men precis när han tänkt springa efter Liam vände han sig om och kollade på mig.

-Snälla gå inte, sa jag med tårarna i ögonen. Tänk om han nu lämnade mig och blixarna slog ner på bilen och jag dog.

Pappa stängde sakta igen dörren och lutade sig bak i bilsätet.

-Jag går ingenstans gumman, jag stannar här sa han. Jag var helt säker på att han tänkt springa efter Liam, men jag sa ingenting. Och så helt plötsligt ropade mamma utifrån.

-Starta bilen, nu !

Vi vände oss automatiskt mot huset och såg mamma springande med resväskan efter sig. Hon kastade in resväskan och satte sig med andan i halsen. Hon flåsade så mycket, som att hon sprungit ett maraton.

Men pappa startade inte bilen.

Blicken som pappa fick av mamma var hemsk. Liam var i huset helt själv letandes efter mamma, han hade förmodligen inte sett när mamma sprang ut från baksidan..

Pappa öppnade bildörren och sprang allt vad han kunde mot huset. Men han kom inte långt, inte långt alls. Blixten slog ner i trädet som stod bara några meter ifrån huset. Och såklart började det brinna.

Trädet som var några få meter ifrån huset föll, men till min förvåning föll det inte åt vänster sida utan åt höger. Alltså mot huset. Det tog bara några sekunder innan hela huset var i lågor. Det var då vill alla förstod vad som just hänt. Och ingenting gick att rädda, inte ens Liam...

Vi skulle åka till Kivik för att sätta lite ljus på farmors och Liams grav. Han hade skrivit ett brev till henne innan han själv gick bort. Han hade planerat att lägga det på hennes grav två dagar innan han själv gått bort, vi hade bevarat brevet i 1 år och snart var det dags att lägga det på farmors grav.

Själv hade jag skrivit ett brev på 7 A4 papper. I breven försökte jag beskriva hur mina dagar varit utan honom. Hur jag mått och hur tomt det varit. En liten bit av hela texten löd såhär:

När man minst anade det hände det. Att stå helt utan ord, att känna sig som den ensammaste människan i världen. Att inte kunna förklara hur man mår, vad man tänker på är saker jag fått gå igenom. Som barn förstod jag inte att saker kunde hända. Jag är 13 år men förstår än idag inte varför det är menat att en person ska gå bort i en tidig ålder.

Nu står jag här helt själv, med mamma och pappa. Utan att ha någon att skratta med.

Men vad gör jag nu utan dig?

Jag har inga ord för hur jag mår efter allt som hänt. Har aldrig kunnat föreställa mig hur det skulle vara att förlora någon vän och absolut inte en familjemedlem. Men nu vet jag precis hur det känns...

Lyckan kan vända snabbt, så det människan ska göra är att ta vara på livet och inte klaga och bara tänka på det negativa utan det positiva. Du är och kommer förbli saknad.

I brevet skrev jag även hur det skulle bli att gå igenom en väldigt speciell allhelgonahelg och såhär lät det:

Imorgon är det allhelgonahelgen, helt sjukt. Att det gått ett år sedan du försvann ur mitt liv. Vet att det kommer bli jobbigaste av allt. Tårarna kommer rinna extra mycket och problemet är att

dom kommer rinna utan dig vid min sidan. Att en person kan göra ett sånt stort avtryck som du har gjort i väldigt många liv hade jag aldrig tänkt du skulle behöva göra. Jag hade alltid tänkt att du skulle gå bort vid 80-års ålder men istället gick du bort 17-årsåldern. VARFÖR ? Problemet är att jag aldrig kommer få svar på frågan.

Massa pussar, din syster Emma.

Det var den 3 november och klockan var 07.04 på morgonen. Man såg knapp någonting, dimman hade lagt sig över staden och gatolamporna var det som lyste upp allting. Det var bara en timme kvar till skolan började. Jag ville inte gå i skolan egentligen för jag visste att det skulle sluta med att jag fick åka hem gråtandes. Så hade det varit dom sista veckorna, och det var nog på grund av att jag förstod att det snart var allhelgonahelgen och att jag skulle behöva gå igenom den utan Liam.

Och när jag kom till köket stod pappa vid köksbänken och mamma satt vi matbordet. Dom hade tänt en massa ljus, och det var det som fick mig att stanna vid dörröppningen.

Jag hade undvikit eld helt, det påminde mig bara om hemska saker. Om Liam och hus som var i lågor.

-God morgon gumman, sa mamma tyst.

-God morgon, svarade jag.

-Har du sovit gott ? frågade pappa.

-Ja ganska, tror jag.

Och så gick jag fram till pappa för att ge honom en kram. Kramen var väldigt lång. Men det var precis vad jag behövde. Sedan gick jag till mamma och gjorde samma sak.

-Hur mår du egentligen ? frågade mamma.

Hon var den personen som förstod mig bäst när det handlade om Liam och allhelgonahelgen.

-Jag mår ganska bra, svarade jag. Men måste jag verkligen gå i skolan?

-Förlåt om jag lägger mig i, sa pappa. Men du har väl ett prov idag.

-Ä, ja. Just det, sa jag. Jag visste egentligen det, men jag låtsades som att jag inte visste det.

-Det var väl bra att jag påminde dig, gumman.

-Mmm jätte, sa jag besviket. Mamma skulle kanske låtit mig stanna hemma om inte pappa hade sagt det där med provet.

-Men skynda dig nu!

Du ska ju hinna äta frukost, klockan är redan 07:30. Det var tur att vi bodde i stan nu och inte i skogen som innan. När Liam fanns. Nu hade jag bara 5 minuter till skolan om jag gick och innan var det 25 minuters väg.

-Ja, jag skyndar. Jag tog flingor och yoghurt. Jag var egentligen inte sugen på någonting men jag skulle ha väldigt ont i magen om jag inte åt någonting till frukost.

På mindre än 6 minuter hade jag ätit och på mindre än 1 minut hade jag borstat tänderna och håret. Idag kändes inte som någon vanlig dag.

När jag var helt färdig, tog jag min mörkblåa fjällräven ryggsäck och började gå mot ytterdörren. Det var 15 minuter kvar till skolan började men det gjorde ju ingenting om jag var där lite för tidigt.

-Ska du gå så här tidigt ? frågade mamma när hon såg att jag tänkte gå.

-Jag tänkte det, det skadar ju inte att vara där lite innan skolan börjar. Eller ?

-Nä, det har du rätt i. Men kom nu ihåg, gå direkt från skolan till kyrkogården. Jag och pappa kommer vara där och vänta på dig. Vi går hemifrån 14:10 så vi är där 14:20. Då är vi ju där 10 minuter innan du kommer.

-Okej, men lova nu att ni inte blir sena. För jag skulle inte klara att vara där helt utan er.

-Jag lovar, vi kommer vara där innan du kommer 14:30.

-Tack mamma!

-Det var så lite, sa mamma. Men gå nu så du inte blir sen.

-Hejdå, vi ses senare. Älskar dig !

-Älskar dig med gumman, glöm aldrig det.

-Det glömmer jag aldrig, ropade jag.

På väg till skolan lyssnade jag på musik i hörlurarna. Jag lyssnade på Fight Song. På det sättet gick tiden mycket snabbare. När jag väl var framme vid skolan mötte jag min mentor.

-Hej Emma, sa han.

-Hej, svarade jag tillbaka.

-Så du kom ändå? frågade han.

Vad menade han? Vadå du kom ändå?

-Kom ändå? frågade jag förvånad.

-Ja. Elinor kom fram och sa att du förmodligen inte skulle komma idag.

Elinor var min bästa tjejkompis. Hon hade förlorat sin mamma samma år som jag Liam. Därför kunde vi förstå varandra väldigt bra.

-Jaha, nä. Jag ville egentligen inte gå till skolan. Men.... mer hann jag inte säga innan han avbröt mig.

-Men du var tvungen?

-Ja, eftersom vi har prov. Skulle vi inte haft det hade jag inte kommit.

-Då var det väl tur att ni har prov, skrattade han. Han försökte få mig på bättre humör men jag tyckte själv att det gick väldigt dåligt. Inget kunde få mig på bättre humör. Verkligen inget, tänkte jag, men det vände snabbt.

Så fort jag kom in i klassrummet sprang Elinor fram till mig och gav mig världens mysigaste kram.

-Jag har saknat dig så mycket, sa hon och så började hon gråta. Och bara för att hon började gråta gjorde jag också det.

Från att bara Elinor kramat mig stod alla runt mig. Det blev en gruppkräm.

Dagen kändes väldigt lyckat tills klockan blev 12. Då vände verkligen allting. Från ingenstans började jag gråta, kände ångesten komma och bestämde jag mig för att gå hem. Jag VISSTE att detta skulle hända. När jag precis skulle svänga mot huset kom jag på att jag skulle till kyrkogården. Det hade ju mamma sagt.

När jag kom fram till kyrkogården stod ingen där. Det var ju klart ingen stod där, jag hade ju gått ut 12 och mamma och pappa skulle ju komma hit halv 3.

Jag bestämde mig för att själv gå mot Liams grav, men när jag kom fram till platsen där Liam begravts blev jag förvånad. Graven var inte där. Inte gravstenen heller. Jag var helt

säker på att det var exakt här. Men det konstiga var att det stod någon exakt där graven varit innan. Han kanske var vaktmästaren. Han hade böjt sig ner, det såg ut som han grävde lite. Jag tvekade väldigt mycket över vad jag skulle göra.

Men utan att hinna tänka så mycket, sa jag:

-Vem är du?

Precis när mannen ställt sig upp och stod med ryggen mot mig och höll på att vända sig om slog en blixtnerv som fick hans ansikte att lysa upp.

-Behöver du hjälp med någonting? frågade han med en väldigt lugn röst

Jag kunde inte få fram ett enda ord, mannen jag trodde var vaktmästaren var Liam, min bror.